

Arrest

nr. 214 094 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in het dorp Mayemen, maar groeide op, samen met uw gezin, in het dorp Sinto, nabij de stad Mamfe. U ging naar school tot de derde graad, maar maakte het secundair niet af. Uw ouders en broers zijn landbouwers, en uw zus studeert in de stad Baffousam, in het Franstalige deel van Kameroen. Op 9 juni 2014 werd u door uw vader meegenomen naar het huis van Chief A.. Er werd geregeld dat u de zesde echtgenote van de Chief zou worden. U werd gedwongen bij de Chief te wonen, die u herhaaldelijk mishandelde, verdoofde en verkrachtte. In de vier jaar die u bij de Chief

verbleef, raakte u driemaal zwanger en kreeg u evenveel miskramen. Kort voor uw vertrek uit Kameroen, ontmoette u een man in de compound van de Chief, genaamd J.. Op 30 september braken er gevechten uit in het dorp Sinto. Tijdens de chaos die tijdens de gevechten ontstond, kwam J. naar u toe, en zei u dat jullie konden vertrekken. Van Douala kwam u met het vliegtuig naar België. U diende een **eerste verzoek tot internationale bescherming** in bij uw aankomst op de luchthaven in Zaventem, op 1 oktober 2018. U werd daarop in het gesloten centrum Caricole geplaatst, in Steenokkerzeel. Op 31/10/2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u uw gedwongen huwelijk met Chief A. niet aannemelijk maakte, laat staan dat er geloof gehecht kon worden aan de problemen die u gekend zou hebben tijdens uw huwelijk met Chief A.. Op 22/11/2018 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrestnummer 212.641). U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 30/11/2018 diende u in het gesloten centrum Caricole geplaatst, in Steenokkerzeel, een **eerste volgend verzoek om internationale bescherming** in. U herhaalde dat u – bij terugkeer naar Kameroen – verdere foltering en seksueel misbruik door uw echtgenoot Chief A. vreest, hij u zal doden en de overheid u zal opsporen. U legde een faxkopie van een convocatie (dd.28/9/2018), een faxkopie van een arrestatiebevel (dd.8/10/2018) en een faxkopie van een brief van uw advocaat (dd.28/11/2018) neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. (zie administratief dossier).

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, kan de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk is.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw **eerste verzoek** door het CGVS op 31/10/2018 werd afgesloten met een **beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u uw gedwongen huwelijk met Chief A. niet aannemelijk maakte, laat staan dat er geloof gehecht kon worden aan de problemen die u gekend zou hebben tijdens uw huwelijk met Chief A..** De beoordeling van het CGVS werd op 22/11/2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd (arrestnr. 212.641). U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Voor wat de verklaringen uw **eerste volgend verzoek om internationale bescherming** betreft, kunnen vooreerst volgende bedenkingen worden gemaakt.

*Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavige verzoek om internationale bescherming **geen bijkomende inhoudelijke verklaringen** hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk het feit dat u – bij terugkeer naar Kameroen – verdere foltering en seksueel misbruik door uw echtgenoot Chief A. vreest, hij u zal doden en de overheid u zal opsporen (schriftelijke verklaring volgend verzoek, dd.30 november 2018, vraag 5.5.1.).*

Er moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen, omdat u er niet in slaagde uw beweerde (gedwongen) huwelijk met Chief A. geloofwaardig te maken, laat staan dat u de beweerde mishandelingen en verkrachtingen door uw echtgenoot Chief A. aannemelijk maakte. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u bij terugkeer naar Kameroen door de Kameroense autoriteiten opgespoord en gearresteerd zou worden omwille van het feit dat u wegliep van het huwelijk met Chief A..

*U legde in het kader van uw **eerste volgend verzoek om internationale bescherming** een faxkopie van een convocatie (dd.28/9/2018), een faxkopie van een arrestatiebevel (dd.8/10/2018) en een faxkopie van een brief van uw advocaat (dd.28/11/2018) neer. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de drie documenten faxkopieën betreffen die gemakkelijk door knip en plakwerk te fabriceren zijn en waar derhalve geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. U bevestigde dat u de documenten via e-mail kreeg (schriftelijke verklaring volgend verzoek, dd.30 november 2018, vraag 3.3.1.).*

Betreffende de faxkopie van een brief van uw advocaat (dd.28/11/2018) dient verder te worden opgemerkt dat deze bezwaarlijk als een objectieve bron beschouwd kan worden daar u uw advocaat betaald om uw belangen te behartigen. Verder dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment melding maakte dat u gedurende de 4 jaar dat u mishandeld en verkracht geweest zou zijn door uw echtgenoot naar uw advocaat ging. Het is dan ook merkwaardig dat uw advocaat, meester Mbuagbaw, zich voorstelt als uw advocaat en onder eed verklaart dat hij de feiten kent en weet dat ze waar zijn (zie administratief dossier).

Betreffende de faxkopie van een convocatie (dd.28/9/2018) en de faxkopie van een arrestatiebevel (dd.8/10/2018) dient verder te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het in Kameroen alle soorten officiële documenten vaak vervalst worden of op frauduleuze wijze verkregen worden, waardoor we geen geloof aan de authenticiteit ervan kunnen hechten (zie landeninfo).

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie COI Focus Cameroun. La crise Anglophone. dd. 23 april 2018) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde “Engelstalige crisis”. De protestbeweging van de Engelstalige bevolking van Kameroen transformeert zich in de loop van een aantal maanden in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidingsbewegingen. De situatie verergert in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken, en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Tot september 2017 manifesteert de crisis zich in “ghost towns” operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal secessionistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de “ghost towns” operaties en de boycot van het onderwijs, toe. Op 1 oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio's South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame betogingen worden echter met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er doden en gewonden vallen onder de betogers. Vanaf november 2017 komen er bovendien meer en meer gewelddadige acties van radicale afscheidingsbewegingen, in hoofdzaak gericht tegen officiële doelwitten, zoals de verdedigingsstroepen. De overheid reageert hierop met geweld, door het ontplooiën

van militaire troepen. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio's wordt tussen november 2017 en maart 2018 gekenmerkt door gerichte aanslagen op hoofdzakelijk gendarmes en militairen die de dood van meer dan dertig gendarmes en soldaten veroorzaken. Een aantal radicale groeperingen maken zich ook schuldig aan ontvoeringen en het in brand steken van instellingen die zich niet aan de boycot houden. Vanaf december 2017 vinden er voorts confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten. Deze militaire operaties die de secessionistische groeperingen viseren en waarbij er sprake zou zijn van burgerslachtoffers, vinden voornamelijk plaats in het departement Manyu, langs de grens met Nigeria, en in Kwa-Kwa in het departement Ndian, beiden in de regio South-West. Algemeen kan er gesteld worden dat de veiligheidsincidenten zich beperken tot de Engelstalige regio's van Kameroen, namelijk South West en North West, en dan nog vooral tot het departement Manyu in de regio South West, langs de grens met Nigeria. Naast de mislukte bomaanslag in Douala in september 2017 werden er sinds het begin van de crisis geen andere incidenten waarbij Engelstaligen zijn betrokken opgemerkt buiten de regio's South West en North West. Bij het sinds oktober 2017 gepleegde geweld vallen er dus soms burgerslachtoffers, maar het aantal burgerslachtoffers wordt niet opgelijst, noch gecommuniceerd, dit zou een bewuste strategie van de Kameroense overheid zijn. Verschillende bronnen halen het gebrek aan toegang tot informatie over het aantal burgerslachtoffers in dit conflict van lage intensiteit aan. Het geweld veroorzaakt bovendien een zorgwekkende humanitaire situatie. Duizenden inwoners vluchten naar buurland Nigeria en tienduizend vluchten naar andere departementen die minder blootgesteld worden aan het geweld of naar de Franstalige regio's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Mamfe [Engelstalig Kameroen] actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Mamfe [Engelstalig Kameroen] aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 december 2018 in een enig middel een schending aan van "art. 48/3 en art. 48/4 van de wet van 15/12/1980"

Verzoekster voert aan dat het loutere feit dat de door haar neergelegde documenten kopies zijn, niet als voldoende element weerhouden kan worden om daaraan geen "geloofwaarde" te geven. Verzoekster merkt op dat de commissaris-generaal geen element geeft waaruit zou blijken dat er *in casu* sprake is van knip- en plakwerk. Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal naar een mogelijke gebeurtenis verwees zonder aan te tonen dat dit *in casu* van toepassing kan zijn.

Verzoekster benadrukt vervolgens dat de door haar neergelegde documenten voldoende informatie bevatten die de commissaris-generaal in staat kunnen stellen om de authenticiteit daarvan te controleren. Zo kan de commissaris-generaal volgens verzoekster nagaan in welke mate het kwestieuze document al dan niet door de bevoegde dienst (zoals in de documenten vermeld) uitgereikt werden.

Verzoekster meent dat de opmerkingen van de commissaris-generaal over de neergelegde documenten niet ernstig zijn en dat daarmee geen rekening dient te worden gehouden.

In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, meent verzoekster dat het schrijven van de raadsman van verzoekster als een nieuw element in de zin van de Vreemdelingenwet dient beschouwd te worden. Zij betwist het feit dat de verklaringen van de advocaat niet objectief kunnen zijn. Verzoekster benadrukt dat de advocaat helemaal geen belang heeft om valse verklaringen in het voordeel van zijn cliënte af te leggen, nu zijn reputatie hier op het spel staat en het tevens een deontologische fout uitmaakt om als raadsman de overheid te willen misleiden. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal met het schrijven van de raadsman van verzoekster rekening diende te houden. Verzoekster betoogt dat uit geen enkel element blijkt dat de commissaris-generaal enige onderzoeksdaad heeft verricht om na te gaan in welke mate de verklaringen van de raadsman met de werkelijkheid zouden kunnen overeenstemmen. Verzoekster haalt aan dat uit de bestreden beslissing evenmin blijkt dat de commissaris-generaal moeite heeft gedaan om na te gaan of de kwestieuze raadsman als of niet bij Kameroense orde van advocaten ingeschreven staat.

Verder stelt verzoekster dat het feit dat zij in het kader van haar eerste asielaanvraag geen melding had gemaakt van de tussenkomst van een advocaat niet als tegenindicatie kan weerhouden worden. Verzoekster legt uit dat zij in het kader van haar asielprocedure informatie gaf die ze als belangrijk achtte en dat ze geen melding gemaakt heeft van een contact met een advocaat omdat deze laatste geen (determinerend) rol heeft gespeeld. Verzoekster wijst erop dat uit het schrijven van de raadsman blijkt dat hij verzoekster geadviseerd heeft om het land te verlaten. Verzoekster legt uit dat ze het niet nodig achtte dit te vermelden omdat ze al wist dat ze het land moest trachten te verlaten.

Verder verduidelijkt verzoekster dat de advocaat in kwestie de advocaat van de familie is en dat deze tevens informatie over de ouders van verzoekster gaf, meer bepaald het feit dat de vader uitgenodigd werd door het openbaar ministerie om zich te verantwoorden over de vlucht van zijn dochter. Verzoekster betoogt dat het feit dat hij de advocaat van de familie is, niet noodzakelijk betekent dat hij door verzoekster geraadpleegd werd, zodat het dan ook niet vreemd is dat verzoekster geen melding maakt van deze advocaat indien deze advocaat door haar vader gecontacteerd werd.

Verzoekster meent dat uit het voorgaande blijkt dat het schrijven van de advocaat een nieuw element is in de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de convocatie en het arrestatiebevel voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gedaan naar de vorm of de inhoud van de convocatie en van het arrestatiebevel. Verzoekster merkt op dat de commissaris-generaal zich beperkte tot de verwijzing naar de algemene informatie waaruit zou blijken dat officiële Kameroense documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden. Verzoekster betoogt dat het feit dat de commissaris-generaal louter en alleen naar de algemene informatie verwijst, betekent dat hij met het concrete geval van verzoekster helemaal geen rekening heeft gehouden. Verzoekster wijst erop dat uit de redenering van de commissaris-generaal kan afgeleid worden dat alle officiële documenten van Kameroen vervalst zijn en dat er volgens de commissaris-generaal geen authentiek officieel document geproduceerd kan worden.

Tot slot benadrukt verzoekster dat zij coherente verklaringen heeft afgelegd, die niet in tegenstelling zijn met de algemeen bekende informatie. Zij meent dat men hierdoor dient vast te stellen dat haar vrees voor vervolging gegrond is;

Indien nog twijfel zou bestaan over de geloofwaardigheid van haar relaas, moet toch aangenomen worden dat er voldoende elementen zijn die kunnen rechtvaardigen dat haar ten minste het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoekster vraagt het *“verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren.*

De beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 05.12.2018 te hervormen en de asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen.”.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek, genomen op 5 december 2018 in toepassing van 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 31 oktober 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters gedwongen huwelijk met Chief A., en evenmin geloof gehecht kon worden aan de problemen die zij gekend zou hebben tijdens haar huwelijk met Chief A.. De Raad bevestigde deze beslissing op 22 november 2018 (RvV 22 november 2018, nr. 212641).

2.2.3. Verzoekster diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.4. Ter ondersteuning van haar huidige, volgende verzoek om internationale bescherming brengt verzoekster volgende nieuwe elementen aan: (i) zij stelt dat zij – bij terugkeer naar Kameroen – verdere foltering en seksueel misbruik door haar echtgenoot Chief A. vreest, hij haar zal doden en de overheid haar zal opsporen; (ii) zij legt een faxkopie van een convocatie van 28 september 2018 neer; (iii) zij legt een faxkopie van een arrestatiebevel van 8 oktober 2018 neer; (iv) zij legt een faxkopie van een brief van haar Kameroense advocaat van 28 november 2018 neer.

2.2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

2.2.6. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.7. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en

anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.8. De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.2.9. De Raad stelt vast dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.10. Wat betreft verzoeksters vrees voor verdere foltering en seksueel misbruik door haar echtgenoot Chief A., dat hij haar zal doden en de overheid haar zal opsporen (schriftelijke verklaring volgend verzoek van 30 november 2018, vraag 5.5.1), stelt de Raad vast dat dit geen nieuw element betreft gezien verzoekster deze vrees reeds aanhaalde in het kader van haar vorige, eerste verzoek om internationale bescherming. In 's Raads arrest van 22 november 2018 (RvV 22 november 2018, nr. 212641) werd geoordeeld dat verzoekster er niet in slaagde haar beweerd (gedwongen) huwelijk met Chief A. aannemelijk te maken, noch de beweerd mishandelingen en verkrachtingen door haar voorgehouden echtgenoot. Bijgevolg kan er, gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters huwelijk met Chief A., evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaring dat zij bij terugkeer naar Kameroen door de Kameroense autoriteiten opgespoord en gearresteerd zou worden omwille van het feit dat zij wegliep van het huwelijk met Chief A..

2.2.11. Wat de door verzoekster voorgelegde stukken - een fotokopie van een convocatie van 28 september 2018, een fotokopie van een arrestatiebevel van 8 oktober 2018 en een faxkopie van een brief van verzoeksters advocaat van 28 november 2018 - betreft, merkt de Raad op dat de drie documenten, waarvan verzoekster bevestigde dat zij deze via e-mail ontving (schriftelijke verklaring volgend verzoek van 30 november 2018, vraag 3.3.1), fotokopieën betreffen die gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk te fabriceren zijn, zodat deze met een passende voorzichtigheid dienen te worden beoordeeld. Bovendien is een document slechts een element van de asielaanvraag en dient de bewijswaarde te worden beoordeeld aan de hand van alle voorliggende elementen waaronder de verklaringen van verzoekster. Immers, er wordt geen enkel geloof gehecht aan het gedwongen huwelijk van verzoekster met Chief A., zodat evenmin geloofwaardig is dat verzoekster ten gevolge hiervan zou worden gezocht door de autoriteiten.

2.2.12. Wat betreft de fotokopie van de convocatie dient opgemerkt dat deze louter vermeldt dat verzoeksters vader T.A.A. zich dient aan te melden bij "deze Kamers" op woensdag 3 oktober 2018 om 9u00 stipt voor een zaak aangaande hem ("*You are requested to these Chambers on Wednesday the 03rd Dat of October 2018 at 09:00 Am prompt for a matter concerning you*"). Uit deze convocatie kan aldus niet blijken dat verzoeksters vader werd geconvoceerd om verzoekster over te dragen. Bovendien wordt aan verzoeksters vader gevraagd zich te melden bij "*these Chambers*" ("*State Counsel's Chambers*"), zonder dat gepreciseerd wordt bij welke Kamer, dan wel waar deze Kamers zich precies bevinden. Bovendien staat in de fotokopie van het arrestatiebevel van 8 oktober 2018 te lezen dat verzoekster eraan verzaakte zich te melden volgend op de oproeping van 3 oktober 2018 door Sheriff Bailiff Nna Yobo. Sheriff Bailiff Nna Yobo wordt echter nergens vermeld op de convocatie. Deze ging uit van de "*Procureur de la République*". Hoe dan ook werd verzoekster niet opgeroepen op 3 oktober 2018, doch wel haar vader, zoals hierboven reeds werd beschreven. Voorgaande vaststellingen ondermijnen de bewijswaarde van de door verzoekster voorgelegde documenten.

2.2.13. Verzoekster wijst er terecht op dat een loutere verwijzing naar de algemene informatie inzake de praktijk van vervalsing van officiële documenten onvoldoende is om de bewijswaarde van deze documenten af te wijzen. Gelet op voorgaande, kan verzoekster bezwaarlijk menen dat de dit niet het enige is die tot de ongeloofwaardigheid van de inhoud van deze documenten doet besluiten.

2.2.14. De fotokopie van de brief van verzoeksters advocaat van 28 november 2018 is geen officieel, noch een objectief document, temeer nu het de taak is van een advocaat om de belangen van zijn cliënt te behartigen. De bewijswaarde ervan is aldus relatief. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster gedurende haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment melding maakte dat zij gedurende de 4 jaar dat zij beweerdelijk

mishandeld en verkracht geweest zou zijn door haar echtgenoot naar haar advocaat ging. Bovendien vermeldt de fotokopie van het arrestatiebevel van 8 oktober 2018 dat verzoekster geen raadsman heeft (*“Assisté de (And having as counsel) Nil”*) zodat de neergelegde stukken onderling strijdig zijn.

2.2.15. Waar verzoekster in haar verzoekschrift uitlegt dat zij in het kader van haar asielprocedure informatie gaf die ze als belangrijk achtte en dat ze geen melding gemaakt heeft van een contact met een advocaat omdat deze laatste geen (determinerend) rol heeft gespeeld, merkt de Raad op dat verzoeksters advocaat in zijn brief schrijft dat hij haar zelf persoonlijk heeft geadviseerd om Kameroen te verlaten, zodat ze een beter leven en bescherming zou kunnen krijgen (*“That due to this molestation and suffering I personally advised her to leave Cameroon for her safety so that she can get a better life and protection (security).”*). Indien verzoekster dergelijk stuk voorlegt dan dient ervan uitgegaan dat ze zich ervan vergewiste dat de inhoud deugdelijk was. Aldus blijkt dat verzoeksters advocaat, volgens de voorgelegde brief, wel degelijk een rol heeft gespeeld bij haar vlucht, en kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze, indien waarachtig, hiervan melding zou maken. Dat ze het niet nodig achtte dit te vermelden omdat ze al wist dat ze het land moest trachten te verlaten, kan aldus niet overtuigen. Ook waar verzoekster stelde dat de advocaat in kwestie de advocaat van de familie was en het dus niet noodzakelijk betekent dat hij door verzoekster geraadpleegd werd, herneemt de Raad dat de advocaat verklaarde dat hij verzoekster persoonlijk adviseerde het land te ontvluchten. Waar verzoekster nog het feit dat de verklaringen van de advocaat niet objectief kunnen zijn, betwist, merkt de Raad op dat voorliggend stuk duidelijk voorkomt als een opgemaakt voor verzoeksters procedures in België om verzoeksters verklaringen te ondersteunen. Uit de tekst kan niet blijken dat deze een professionele bedoeling heeft nu dit is vage juridisch termen is opgesteld (data ontbreken, “procedure” zonder vermelding welke en in welke hoedanigheid verzoekster moest verschijnen voor welke rechter). Het document is aldus geenszins objectief wat de bewijswaarde ondergraaft.

2.2.16. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat uit geen enkel element blijkt dat de commissaris-generaal enige onderzoeksdaad heeft verricht om na te gaan in welke mate de verklaringen van de raadsman met de werkelijkheid kunnen overeenstemmen en dat uit de bestreden beslissing evenmin blijkt dat de commissaris-generaal moeite heeft gedaan om na te gaan of de kwestieuze raadsman als of niet bij Kameroense orde van advocaten ingeschreven staat. De Raad merkt op dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006). Het is verzoekster die de door haar aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. De onderzoeksplicht van de commissaris-generaal strekt zich enkel uit tot de door de asielzoekers aangebrachte elementen, context en documenten. Daarenboven beschikt de commissaris-generaal over een discretionaire marge wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft. Verzoekster had inderdaad de opgesomde punten moeten aantonen.

2.2.17. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat het een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zou uitmaken.

2.2.18. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.19. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Kameroen geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van COI Focus *“Cameroun. La crise Anglophone”* van 23 april 2018 (hierna: COI Focus), stelt de Raad immers vast dat Kameroen momenteel wordt getroffen door de gehete *“Engelstalige crisis”*. De huidige crisis brak uit op 11 oktober 2016 met vorderingen van advocaten, onderwijzers en studenten tegen de centrale politiek in Yaoundé. De situatie verergert in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken, en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Tot september 2017 manifesteert de crisis zich in *“ghost towns”* operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal separatistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de *“ghost towns”* operaties en de boycot van het onderwijs, toe.

Op 1 oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio's South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame betogingen worden echter met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er doden en gewonden vallen onder de betogers. Vanaf november 2017 komen er bovendien meer en meer gewelddadige acties van radicale afscheidingsbewegingen, in hoofdzaak het ontplooiën van militaire troepen. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio's wordt tussen november 2017 en maart 2018 gekenmerkt door gerichte aanslagen op hoofdzakelijk gendarmes en militairen die de dood van meer dan dertig gendarmes en soldaten veroorzaken. Een aantal radicale groeperingen maken zich ook schuldig aan ontvoeringen en het in brand steken van instellingen die zich niet aan de boycot houden. Vanaf december 2017 vinden er voorts confrontaties plaats tussen het leger en de separatistische militairen. Deze militaire operaties die de separatistische groeperingen viseren en waarbij er sprake zou zijn van burgerslachtoffers, vinden voornamelijk plaats in het departement Manyu, langs de grens met Nigeria, en in Kwa-Kwa in het departement Ndian, beiden in de regio South-West. Algemeen kan er gesteld worden dat de veiligheidsincidenten zich beperken tot de Engelstalige regio's van Kameroen, met name South West en North West, en dan nog vooral tot het departement Manyu in de regio South West, langs de grens met Nigeria. Naast de mislukte bomaanslag in Douala in september 2017 werden er sinds het begin van de crisis geen andere incidenten waarbij Engelstaligen zijn betrokken, opgemerkt buiten de regio's South West en North West (COI Focus, p. 32). Bij het sinds oktober gepleegde geweld vallen er dus soms burgerslachtoffers, maar het aantal burgerslachtoffers wordt niet opgesplitst, noch gecommuniceerd. Verschillende bronnen halen het gebrek aan toegang tot informatie over het aantal burgerslachtoffers in dit conflict (COI Focus, p. 24-25). Dit zou een bewuste strategie van de Kameroense overheid zijn om dit, thans nog relatief beperkte conflict, buiten de media te houden. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.2.20. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande vaststellingen. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.2.21. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *"Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

2.3. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.3.1. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in geval van een terugkeer naar haar land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK